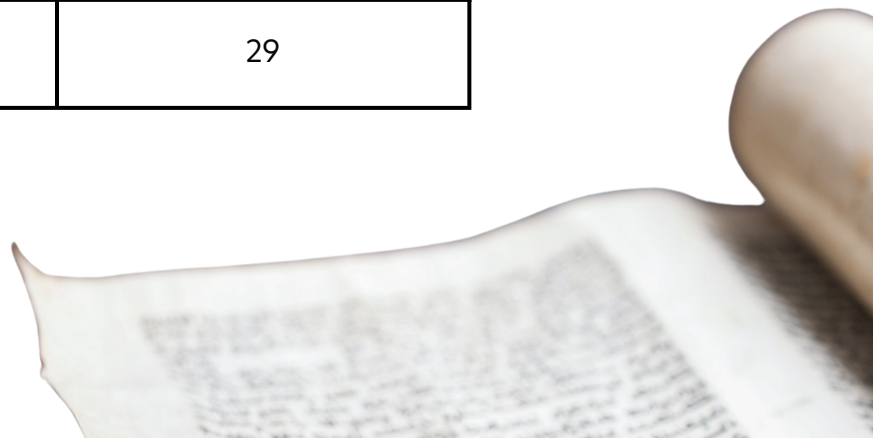

MEGILAS ESTHER

Table of Content

Brachos	1
פרק א	2
פרק ב	5
פרק ג	8
פרק ד	11
פרק ה	13
פרק ו	16
פרק ז	19
פרק ח	21
פרק ט	24
פרק י	29

Before reading Megillat Esther the following blessings
are said; listeners respond

אָמֵן

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו, וְצִוָּנוּ עַל מִקְרָא מְגִלָּה:

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
שְׁעָשָׂה נִסִּים לְאַבֹּתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם
בְּזֶמַן הַזֶּה:

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
שֶׁהִחְיֵנוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזֶמַן הַזֶּה:

פרק א

א ויהי בימי אחשורוש, הוא אחשורוש המלך מהדו ועד כוש,
 שבע ועשרים ומאה מדינה. ב בימים ההם, כשבת המלך
 אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה. ג בשנת שלוש
 למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו, חיל פרס ומדי הפרתמים
 ושרי המדינות לפניו. ד בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר
 תפארת גדולתו, ימים רבים, שמונים ומאת יום. ה ובמלואת
 הימים האלה, עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה,
 למגדול ועד קטן, משתה שבעת ימים, בחצר גנת ביתן המלך. ו
 חור כרפס ותכלת אחוז בחבלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי
 שש, מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסחרת. ז והשקות
 בכלי זהב וכלים מפלים שונים, ויין מלכות רב כיד המלך. ח
 והשתיה כדת אין אנס, כי כן יסד המלך על כל רב ביתו: לעשות
 כרצון איש ואיש. ט גם נשתי המלכה עשתה משתה נשים, בית
 המלכות אשר למלך אחשורוש. {ס}

פרק א

י ביום השביעי כטוב לב המלך ביין, אמר למהומן, בזתא, חרבונא, בגתא ואבגתא, זתר וכרפס, שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אחשורוש. יא להביא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות, להראות העמים והשרים את יפיה, כי טובת מראה היא. יב ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים, ויקצף המלך מאד וחמתו בערה בו. יג ויאמר המלך לחכמים ידעי העתים, כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודין. יד והקרב אליו: כרשנא, שתר, אדמתא, תרשיש, מרס, מרסנא, ממוכן, שבעת שרי פרס ומדי, ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות. טו קדת מה לעשות במלכה ושתי, על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים. {ס}

פרק א

טז וַיֹּאמֶר (מוֹמְכֵן) מִמּוֹכֵן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים: "לֹא עַל הַמֶּלֶךְ
 לְבַדּוֹ עֲוֹתָהּ וְשִׁתִּי הַמֶּלֶכָה, כִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר
 בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוֹשׁ. יֵד כִּי יֵצֵא דְבַר הַמֶּלֶכָה עַל כָּל
 הַנָּשִׁים לְהַבְזוֹת בְּעֲלִיָּהֶן בְּעֵינֵיהֶן, בְּאַמְרָם: 'הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוֹשׁ אֲמַר
 לְהַבִּיא אֶת וְשִׁתִּי הַמֶּלֶכָה לִפְנֵיו וְלֹא בָּאָה'. יַח וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאֱמָרְנָה
 שָׂרוֹת פָּרֶס וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַמֶּלֶכָה לְכָל שָׂרֵי הַמֶּלֶךְ,
 וְכֵדִי בְּדִיוֹן וְקֶצֶף. יֵט אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב, יֵצֵא דְבַר מַלְכוּת מִלִּפְנֵיו,
 וְיִכְתֹּב בְּדֵתִי פָרֶס וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבוֹר, אֲשֶׁר לֹא תִבּוֹא וְשִׁתִּי לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוֹשׁ, וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעְיוֹתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה. כ
 וְנִשְׁמַע פֶּתֶגֶם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא, וְכָל
 הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד קֶטָן."
 כא וַיִּיטֹב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים, וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כְּדָבָר מִמּוֹכֵן.
 כב וַיִּשְׁלַח סִפְרִים אֶל כָּל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ, אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה
 כְּכַתְּבָהּ, וְאֵל עַם וְעַם כָּלִישׁוֹנוֹ, לִהְיוֹת כָּל אִישׁ שֹׁרֵר בְּבֵיתוֹ, וּמְדַבֵּר
 כָּלִשׁוֹן עַמּוֹ.

פרק ב

א אחר הדברים האלה כִּשְׁךָ חֲמַת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוֹשׁ, זָכַר אֶת וְשִׁתִּי
וְאֵת אֲשֶׁר עָשִׂיתָה, וְאֵת אֲשֶׁר נִגְזַר עָלֶיךָ. ב וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ
מִשְׁרָתָיו:

"יִבְקְשׁוּ לַמֶּלֶךְ נַעֲרוֹת בְּתוּלוֹת טוֹבוֹת מְרָאָה. ג וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ
פְּקִידִים בְּכָל מְדִינוֹת מַלְכוּתוֹ, וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל נַעֲרָה בְּתוּלָה טוֹבָה
מְרָאָה אֶל שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה, אֶל בֵּית הַנָּשִׁים, אֶל יַד הַגָּא סָרִיס הַמֶּלֶךְ
שֹׁמֵר הַנָּשִׁים, וְנָתַן תַּמְרוּקִיָּהָן. ד וְהַנַּעֲרָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ
תִּמְלֹךְ תַּחַת וְשִׁתִּי."

וַיִּטֵּב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ כֵּן. {ס}

ה קָהֵל: אִישׁ יִהְיֶה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה, וְשָׂמוּ מְרֹדְכִי בֶן יָאִיר בֶּן
שִׁמְעִי בֶן קִישׁ אִישׁ יְמִינִי. ו בַּמְּנַגִּינַת אִיכָה: אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם
עִם הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלִיתָה עִם יְכָנְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה, אֲשֶׁר הִגְלָה
נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל. ז וַיְהִי אֲמֵן אֶת הַדָּסָה, הִיא אֶסְתֵּר, בֵּת דִּדּוֹ,
כִּי אֵין לָהּ אָב וָאִם, וְהַנַּעֲרָה יָפֹת תֹּאֵר וְטוֹבַת מְרָאָה, וּבָמוֹת אָבִיהָ
וְאִמָּה לְקַחָהּ מְרֹדְכִי לֹו לְבַת.

פרק ב

ח ויהי בהשמע דבר המלך ודתו, ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי, ותלקח אסתר אל בית המלך, אל יד הגי שמר הנשים. ט ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו, ויבהל את תמרזקה ואת מנותה לתת לה, ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך, וישנה ואת נערותיה לטוב בית הנשים. י לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה, כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד. יא ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים, לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה.

יב ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל המלך אחשורוש, מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חדש, כי כן ימלאו ימי מרוקיהן, ששה חדשים בשמן המר, וששה חדשים בבשמים ובתמרוקי הנשים. יג ובזה הנערה באה אל המלך, את כל אשר תאמר ינתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלך. יד בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני, אל יד שעשגז סריס המלך שמר הפילגשים, לא תבוא עוד אל המלך כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם.

פרק ב

טו ובהגיע תור אסתר בת אביחיל ד'ד מרדכי אשר לקח לו לבת, לבוא אל המלך, לא בקשה דבר, כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך שמר הנשים. ויתהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראיה. טז ותלקח אסתר אל המלך אחשורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא חדש טבת, בשנת שבע למלכותו. יז ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא חן וחסד לפניו מכל הבתולות, וישם קתר מלכות בראשה וימליכה תחת ושתי. יח ויעש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את 'משתה אסתר', והנחה למדינות עשה, ויתן משאת כיד המלך. יט ובהקבץ בתולות שנית, ומרדכי יושב בשער המלך. כ אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה, כאשר צוה עליה מרדכי, ואת מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אתו. {ס}

כא בימים ההם ומרדכי יושב בשער המלך, קצף בגתו ות'רש, שני סריסי המלך משמרי הסף, ויבקשו לשלח יד במלך אחשורוש. כב ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה, ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי. כג ויבקש הדבר וימצא, ויתלו שניהם על עץ, ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך. {פ}

פרק ג

א אחר הדברים האלה, גדל המלך אחשורוש את המן בן המדתא
האגגי, וינשאהו, וישם את כסאו מעל כל השרים אשר אתו. ב וכל
עבדי המלך אשר בשער המלך כרעים ומשתחוים להמן, כי כן צוה
לו המלך, ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה. ג ויאמרו עבדי המלך
אשר בשער המלך למרדכי:

"מדוע אתה עובר את מצות המלך?"

ד ויהי (באמרם) כאמרם אליו יום ויום ולא שמע אליהם, ויגידו
להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי. ה
וירא המן כי אין מרדכי כרע ומשתחוה לו, וימלא המן חמה. ו ויבז
בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו, כי הגידו לו את עם מרדכי, ויבקש
המן להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשורוש עם
מרדכי. ז בחדש הראשון הוא חדש ניסן, בשנת שתיים עשרה
למלך אחשורוש, הפיל פור הוא הגורל לפני המן, מיום ליום
ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר. {ס}

פרק ג

ח וַיֹּאמֶר הָמָן לְמֶלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ:

"יֵשְׁנוּ עִם אֶחָד מִפְּזָר וּמִפָּרָד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינוֹת מְלְכוּתְךָ,
וְדַתִּיהֶם שְׁנוֹת מְכָל עָם, וְאֶת דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עֹשִׂים, וְלְמֶלֶךְ אֵין
שׁוּה לְהַנִּיחֵם. ט אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב - יִכְתֹּב לְאַבְדָּם, וְעֲשֶׂתָּ
אֲלֵפִים כָּכָר כֶּסֶף אֲשֶׁקוּל עַל יְדֵי עֹשֵׂי הַמְּלָאכָה לְהַבִּיא אֶל גִּנְזֵי
הַמֶּלֶךְ."

י וַיִּסֹּר הַמֶּלֶךְ אֶת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ, וַיִּתְּנָהּ לְהָמָן בֶּן הַמְּדֵתָא הָאֲגָגִי
צֵרֵר הַיְּהוּדִים. יא וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהָמָן:
"הַכֶּסֶף נָתַן לְךָ, וְהָעָם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ."

פרק ג

יב וַיִּקְרְאוּ סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן, בַּשְּׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ, וַיִּכְתֹּב כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה הָמֶן אֶל אַחֲשֵׁדֶרְפָּנִי הַמֶּלֶךְ וְאֶל הַפָּחוֹת אֲשֶׁר עַל מְדִינָה וּמְדִינָה, וְאֶל שָׂרֵי עָם וָעָם, מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ, וְעַם וְעַם כְּלִשׁוֹנוֹ, בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרֶשׁ נִכְתָּב וַנְּחַתֵּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ. יג וַנְּשַׁלֹּחַ סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים אֶל כָּל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ: לְהַשְׁמִיד לְהַרְגַּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים מִנְּעֵר וְעַד זָקֵן, טָף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד, בַּשְּׁלוֹשָׁה עָשָׂר לַחֲדָשׁ שְׁנֵים עָשָׂר, הוּא חֲדָשׁ אֲדָר, וּשְׁלָלָם לְבוֹז. יד כִּתְּשָׁן הַכְּתָב לְהַנִּיתָן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה, גָּלוּי לְכָל הָעַמִּים, לְהִיּוֹת עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה. טו הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים בְּדִבַּר הַמֶּלֶךְ, וְהָדָת נִתְּנָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה, וְהַמֶּלֶךְ וְהָמֶן יֵשְׁבוּ לִשְׁתוֹת [בַּמְּנִינָה אִיכָּה:] וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן נְבוּכָה. {פ}

פרק ד

א ומְרַדְכִי יָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה, וַיִּקְרַע מְרַדְכִי אֶת בְּגָדָיו וַיִּלְבֹּשׁ שָׂק וְאָפֶר, וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק זַעֲקָה גְדֹלָה וּמְרָה. ב וַיָּבֹא עַד לִפְנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ, כִּי אֵין לָבֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ שָׂק. ג וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה, מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מֵגִיעַ, אֲבֵל גָּדוֹל לַיהוּדִים, וְצוּם וּבְכִי וּמִסָּפֵד, שָׂק וְאָפֶר יֵצֵעַ לָרַבִּים. ד (וּתְבוֹאִינָה וּתְבוֹאֵנָה נַעֲרוֹת אֲסִתֵּר וְסָרִיסִיָּה וַיִּגִּדּוּ לָהּ, וְתִתְחַלְחַל הַמֶּלֶכָה מְאֹד, וְתִשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת מְרַדְכִי וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעָלָיו, וְלֹא קִבַּל. ה וְתִקְרָא אֲסִתֵּר לְהִתֵּן, מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הָעֶמִיד לִפְנֵיהָ, וְתִצְוֶהוּ עַל מְרַדְכִי, לְדַעַת מָה זֶה וְעַל מָה זֶה. ו וַיֵּצֵא הֶתֶר אֶל מְרַדְכִי, אֶל רְחוֹב הָעִיר אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ. ז וַיִּגַּד לוֹ מְרַדְכִי אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ, וְאֵת פֶּרֶשֶׁת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר אָמַר הָמֵן לִשְׁקוֹל עַל גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ (בִּיהוּדִיִּים) בִּיהוּדִים לְאַבְדָּם. ח וְאֵת פֶּתִישָׁן כְּתֵב הַדָּת אֲשֶׁר נָתַן בְּשׁוֹשָׁן לְהַשְׁמִידם נָתַן לוֹ לְהִרְאוֹת אֶת אֲסִתֵּר, וּלְהַגִּיד לָהּ, וּלְצוּזוֹת עָלֶיהָ לָבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לְהִתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל עֲמָה. ט וַיָּבֹא הֶתֶר, וַיִּגַּד לְאֲסִתֵּר אֶת דְּבָרֵי מְרַדְכִי. י וְתֹאמַר אֲסִתֵּר לְהִתֵּן וְתִצְוֶהוּ אֶל מְרַדְכִי:

פרק ד

"יא כל עבדי המלה, ועם מדינות המלה, יודעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלה, אל החצר הפנימית, אשר לא יקרא – אחת דתו להמית. לבד מאשר יושיט לו המלה את שרביט הזהב – וחה. ואני לא נקראתי לבוא אל המלה זה שלושים יום."

יב ויגידו למרדכי את דברי אסתר. {פ}

יג ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר:

"אל תדמי בנפשך להמלט בית המלה מכל היהודים. יד כי אם החרש תחרישי בעת הזאת, רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר, ואת ובית אביר תאבדו, ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות."

טו ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי:

"טז לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן, וצומו עלי, ואל תאכלו ואל תנשנו שלשת ימים לילה ויום – גם אני ונערתי אצום כן. ובכן אבוא אל המלה אשר לא כדת, וכאשר אבדתי אבדתי." יז ויעבר מרדכי, ויעש ככל אשר צוה עלי אסתר.

פרק ה

א ויהי ביום השלישי, ותלבש אסתר מלכות, ותעמד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך, והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות, נכח פתח הבית. ב ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר, נשאה חן בעיניו, ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו, ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט. {ס}

ג ויאמר לה המלך:

"מה לך אסתר המלכה? ומה בקשתך? עד חצי המלכות וינתן לך."

ד ותאמר אסתר:

"אם על המלך טוב, יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו."

ה ויאמר המלך:

"מהרו את המן לעשות את דבר אסתר!"

, ויבא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה אסתר. ו ויאמר

המלך לאסתר במשתה הין:

"מה שאלתך וינתן לך? ומה בקשתך? עד חצי המלכות ותעש."

פרק ה

ז ותען אסתר ותאמר:

"שאלתי ובקשתי - ח אם מצאתי חן בעיני המלך, ואם על המלך טוב, לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי, יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם, ומחר אעשה כדבר המלך."

ט ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. וכראות המן את מרדכי בשער המלך, ולא קם ולא זע ממנו, וימלא המן על מרדכי חמה. י ויתאפק המן ויבוא אל ביתו, וישלח ויבא את אהביו ואת זרש אשתו. יא ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו, ואת כל אשר גדלו המלך, ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך. יב ויאמר המן:

"אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשיתה כי אם אותי, וגם למחר אני קרוא לה עם המלך. יג וכל זה איננו שוה לי, בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך."

פרק ה

יד ותאמר לו זָרַשׁ אִשְׁתּוֹ וְכָל אֲהָבָיו:
"יַעֲשֵׂה עֵץ גְּבוֹה חֲמִנְשִׁים אַמָּה, וּבִבְקָר אָמֹר לַמֶּלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מְרִדְכִי
עָלָיו, וּבֹא עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתָּה שְׂמַח!"
וַיִּיטֵב הַדָּבָר לַפְּנֵי הַמֶּן, וַיַּעַשׂ הָעֵץ.

פרק ו

א בלילה ההוא נדדה שנת המלך, ויאמר להביא את ספר
הזכרונות דברי הימים, ויהיו נקראים לפני המלך. ב וימצא כתוב
אשר הגיד מרדכי על בגתנא ותרש, שני סריסי המלך משמרי
הסף, אשר בקשו לשלח יד במלך אחשוורוש. ג ויאמר המלך:

"מה נעשה יקר וגדולה למרדכי על זה?"

, ויאמרו נערי המלך משרתיו:

"לא נעשה עמו דבר."

ד ויאמר המלך:

"מי בחצר?"

, והמן בא לחצר בית המלך החיצונה לאמר למלך לתלות את

מרדכי על העץ אשר הכין לו. ה ויאמרו נערי המלך אליו:

"הנה המן עמד בחצר"

ויאמר המלך:

"יבוא."

פרק ו

ו וַיְבֹא הָמָן, וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ:

"מָה לַעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ?"

, וַיֹּאמֶר הָמָן בְּלִבּוֹ:

"לְמִי יִחַפֵּץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנִּי?"

ז וַיֹּאמֶר הָמָן אֶל הַמֶּלֶךְ:

"אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ – חַי וְבָיִא וְלִבּוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבִשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ, וְסוֹס אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ, וְאֲשֶׁר נָתַן כֶּתֶר מַלְכוּת בְּרֹאשׁוֹ. ט וְנָתַן הַלְבוּשׁ וְהַסּוֹס עַל יַד אִישׁ מִשְׁרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרִתָּמִים, וְהַלְבִּישׁוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ, וְהִרְכִּיבֵהוּ עַל הַסּוֹס בְּרֹחוֹב הָעִיר, וְקִרְאוּ לִפְנָיו: 'כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ'."

י וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהָמָן:

"מַהֲרָ! קַח אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוֹס כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ, וַעֲשֵׂה כֵן לְמַרְדֵּכָה הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ. אַל תִּפֹּל דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ." יא וַיִּקַּח הָמָן אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוֹס וַיַּלְבִּשׁ אֶת מַרְדֵּכָה, וַיִּרְכִּיבֵהוּ בְּרֹחוֹב הָעִיר, וַיִּקְרָא לִפְנָיו "כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ!"

פרק 1

יב ויִשָּׁב מְרֻדְכִי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ, וְהָמָן נִדְחָף אֶל בֵּיתוֹ אֲבֵל וְחַפּוּי
רֹאשׁ. יג וַיִּסְפֹּר הָמָן לְזָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וּלְכָל אֹהֲבָיו אֵת כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ,
וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ:
"אִם מִזֶּרַע הַיְּהוּדִים מְרֻדְכִי אֲשֶׁר הַחֲלוֹת לִנְפֹל לְפָנָיו – לֹא תוּכַל
לֵן, כִּי נָפוּל תִּפּוּל לְפָנָיו."
יד עוֹדֵם מִדְּבָרִים עָמוּ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ, וַיִּבְהִלוּ לְהִבְיֵא אֶת
הָמָן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה אֶסְתֵּר.

פרק ז

א וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן לִשְׁתוֹת עִם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה. ב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
”מָה נִשְׂאֲלֶיךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִתֶּנִּי לָּהּ, וּמָה בִּקְשֶׁתְּךָ? עַד חֲצִי
הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֵׂה.”

ג וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר:
”אִם מָצָאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ, וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב, תִּתֶּנִּי לִי נֶפֶשׁ
בְּנִשְׂאֲלָתִי, וְעַמִּי בִּבְקִשְׁתִּי. ד כִּי נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהִשְׁמִיד לְהָרוֹג
וּלְאַבֵּד, וְאֵלּוּ לַעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכְּרָנוּ – הִחָרַשְׁתִּי, כִּי אֵין הָצָר
שׁוּה בְּנִצֵּק הַמֶּלֶךְ.” {ס}

ה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה:
”מִי הוּא זֶה וְאִי זֶה הוּא אֲשֶׁר מָלְאוּ לְבָבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן?”
ו וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר:
”אִישׁ צָר וְאוֹיֵב, הָמָן הָרַע הַזֶּה!”

פרק ז

וְהָמָן נִבְעֵת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה. ז' וְהַמֶּלֶךְ קָם בַּחֲמָתוֹ מִמִּשְׁתֵּה
הַיַּיִן אֶל גִּנַּת הַבַּיִת, וְהָמָן עָמַד לְבָקֵשׁ עַל נַפְשׁוֹ מֵאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה,
כִּי רָאָה כִּי כָלֶתָהּ אֵלָיו הָרָעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ. ח' וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּנַּת
הַבַּיִת אֶל בֵּית מִשְׁתֵּה הַיַּיִן, וְהָמָן נָפַל עַל הַמֶּטֶה אֲשֶׁר אָסְתֵּר
עָלֶיהָ, וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ:

"הֲגַם לִכְבוֹשׁ אֶת הַמַּלְכָּה עָמִי בַּבַּיִת?!"
הַדָּבָר יָצָא מִפִּי הַמֶּלֶךְ וּפְנֵי הָמָן חָפּוּ. {ס}

ט וַיֹּאמֶר חֲרָבוּנָה, אֶחָד מִן הַסָּרִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:
"גַּם הִנֵּה הָעֵץ אֲשֶׁר עָשָׂה הָמָן לְמַרְדְּכִי, אֲשֶׁר יִדְּבַר טוֹב עַל הַמֶּלֶךְ,
עָמַד בַּבַּיִת הָמָן גְּבוּהַ חֲמָשִׁים אַמָּה."
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ:
"תִּלְהוּ עָלָיו!"

י וַיִּתְּלוּ אֶת הָמָן עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הֵכִין לְמַרְדְּכִי, וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה.

פרק ח

א ביום ההוא נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה את בית המן
צָרַר (היהודיים) היהודים, ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר
מה הוא לה. ב ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה
למרדכי, ותשם אסתר את מרדכי על בית המן. {פ}

ג ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך, ותפל לפני רגליו, ותבן
ותתחנן לו, להעביר את רעת המן האגגי ואת מחשבתו אשר
חשב על היהודים. ד ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב,
ותקם אסתר ותעמד לפני המלך. ה ותאמר:

"אם על המלך טוב, ואם מצאתי חן לפניו, וכשר הדבר לפני
המלך, וטובה אני בעיניו, יכתב להשיב את הספרים, מחשבת המן
בן המדתא האגגי, אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל
מדינות המלך. ו כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את
עמי? איככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי?"

{ו}

פרק ח

ז וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרָשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּלְמֶרְדֳּכִי הַיְּהוּדִי:
 "הֲנֵה בֵּית הָמֶן נִתְּתִי לְאַסְתֵּר, וְאוֹתוֹ תָּלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר נָשַׁלַּח
 יָדוֹ (בִּיהוּדִיִּים) בְּיְהוּדִים. ח וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל הַיְּהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם
 בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ, וְחַתְמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ, כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתַּב בְּשֵׁם
 הַמֶּלֶךְ וְנִחַתְתוּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אִין לְהַשִּׁיב."
 ט וַיִּקְרְאוּ סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּעַת הַהִיא, בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא חֹדֶשׁ סִיוֹן,
 בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ, וַיִּכְתֹּב כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה מֶרְדֳּכִי אֶל הַיְּהוּדִים וְאֶל
 הָאַחֲשֻׁדְרָפָּנִים וְהַפָּחוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינוֹת אֲשֶׁר מֵהֵדוּ וְעַד כּוּשׁ, שִׁבְעַ
 וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה, מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ, וְעַם וְעַם כָּל־שָׁנוֹ,
 וְאֶל הַיְּהוּדִים כְּכַתְּבָם וְכָל־שׁוֹנָם. י וַיִּכְתֹּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרָשׁ
 וַיִּחַתֶּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ, וַיִּשְׁלַח סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים בְּסוּסִים, רָכְבִּי
 הָרָכָשׁ הָאַחֲשֻׁתְרָנִים בְּנֵי הָרַמְכִּים. יא אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְּהוּדִים
 אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וְעִיר לְהִקְהֵל וּלְעַמֵּד עַל נַפְשָׁם, לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגֹּת
 וּלְאַבֵּד אֶת כָּל חַיִּל עַם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם, טָף וְנָשִׁים, וְשָׁלָלָם
 לְבוֹז.

פרק ח

יב ביום אחד בכל מדינות המלך אחשורוש, בשלושה עשר לחדש
שנים עשר הוא חדש אדר. יג פתשגן הכתב להנתן דת בכל
מדינה ומדינה, גלוי לכל העמים, ולהיות (היהודיים) היהודים
(עתודים) עתידים ליום הזה להנצחם מאיביהם. יד הרצים, רכבי
הרכש האחשתרנים, יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך, והדת
נתנה בשושן הבירה. {פ}

טו קהל: ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות, תכלת וחור
ועטרת זהב גדולה ותכריז בויץ וארגמן, והעיר שושן צהלה
ושמחה. טז ליהודים היתה אורה ושמחה, וששן ויקר. יז ובכל
מדינה ומדינה, ובכל עיר ועיר, מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
שמחה וששון ליהודים, משתה ויום טוב, ורבים מעמי הארץ
מתיהדים כי נפל פחד היהודים עליהם.

פרק ט

א ובשנים עשר חדש, הוא חדש אדר, בשלושה עשר יום בו, אשר הגיע דבר המלך ודתו להעשות, ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם, ונהפוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם. ב נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך אחשוורוש לשלח יד במבקשי רעתם, ואיש לא עמד לפנייהם כי נפל פחדם על כל העמים. ג וכל שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך, מנשאים את היהודים, כי נפל פחד מרדכי עליהם. ד כי גדול מרדכי בבית המלך, ושמעו הולך בכל המדינות, כי האיש מרדכי הולך וגדול. {פ}

ה ויכו היהודים בכל איבייהם מכת חרב והרג ואבדן, ויעשו בשנאייהם כרצונם. ו ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש.

פרק ט

פֶּרֶשְׁנֵדָתָא

וְלִפּוֹן

אַסְפֵּתָא.

פוֹרְתָא

אֲדִלָּיָא

אֲרִידָתָא.

פֶּרֶמְשֵׁתָא

אֲרִיסִי

אֲרִידִי

וִיזָתָא.

י עֶשְׂרֵת

ז וְאֵת

וְאֵת

וְאֵת

וְאֵת

וְאֵת

וְאֵת

וְאֵת

וְאֵת

וְאֵת

וְאֵת

י עֶשְׂרֵת

בְּנֵי הָמֶן בֶּן הַמֵּדָתָא צִרְרִי הֵיהוּדִים הָרְגוּ, וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם.

יָא בִּיזוּם הָהוּא בָּא מִסְכָּר הַהֲרוּגִים בְּשׁוֹשָׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. {ס}

פרק ט

יב ויאמר המלך לאסתר המלכה:

"בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני המן, בשאר מדינות המלך מה עשו, ומה שאלתה וינתן לך ומה בקשתה עוד ותעש?"

יג ותאמר אסתר:

"אם על המלך טוב, ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום, ואת עשרת בני המן יתלו על העץ."

יד ויאמר המלך להעשות כן, ותנתן דת בשושן, ואת עשרת בני המן תלו. טו ויקהלו (היהודיים) אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר, ויהרגו בשושן שלש מאות איש, ובבזה לא שלחו את ידם. טז ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם, ונוח מאיביהם, והרג בשנאיהם חמשה ושבעים אלף, ובבזה לא שלחו את ידם. יז ביום שלשה עשר לחדש אדר, ונוח בארבעה עשר בו, ועשה אותו יום משתה ושמחה. יח (והיהודיים) והיהודים אשר בשושן נקהלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו, ונוח בחמשה עשר בו, ועשה אותו יום משתה ושמחה.

פרק ט

יט על כן היהודים (הפרוזים) הפְּרָזִים, היִשָּׁבִים בְּעָרֵי הַפְּרָזוֹת,
עֲשִׂים אֶת יוֹם אַרְבַּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר שְׁמֹחָה וּמְשֻׁתָּה וְיוֹם טוֹב,
וּמְשֻׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ. {פ}

כ וַיִּכְתֹּב מֶרְדֳּכִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וַיִּשְׁלַח סִפָּרִים אֶל כָּל הַיְּהוּדִים
אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁירוּשׁ, הַקְּרוּבִים וְהַרְחוֹקִים. כֹּא לִקְיָם
עֲלֵיהֶם לִהְיוֹת עֲשִׂים אֶת יוֹם אַרְבַּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר, וְאֶת יוֹם
חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ, בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. כִּב כַּיָּמִים אֲשֶׁר נָחוּ בָהֶם הַיְּהוּדִים
מֵאוֹיְבֵיהֶם, וְהַחֲדָשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה וּמֵאֲבֵל לְיוֹם
טוֹב, לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יָמֵי מְשֻׁתָּה וּשְׁמֹחָה וּמְשֻׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ
וּמִתְּנוֹת לְאַבְיוֹנִים. כג וְקִבֵּל הַיְּהוּדִים אֶת אֲשֶׁר הִחֲלוּ לַעֲשׂוֹת, וְאֶת
אֲשֶׁר כָּתַב מֶרְדֳּכִי אֲלֵיהֶם. כד כִּי הָמָן בֶּן הַמֶּדֶתָא הָאֲגָגִי, צָרָר כָּל
הַיְּהוּדִים, חָשַׁב עַל הַיְּהוּדִים לְאַבְדֵם, וְהִפֵּל פּוֹר, הוּא הַגּוֹרֵל, לְהִמָּם
וּלְאַבְדֵם. כה וּבִבְאָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אָמַר: "עַם הַסֵּפֶר יָשׁוּב מִחֲשֻׁבְתּוֹ
הָרָעָה אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְּהוּדִים עַל רִאשׁוֹ", וְתִלּוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו עַל
הָעֵץ.

פרק ט

כו על כן קראו לימים האלה פורים, על שם הפור. על כן על כל
 דברי האגרת הזאת, ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם. כז קימו
 (וקבל) וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם
 ולא יעבור, להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם,
 בכל שנה ושנה. כח והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור,
 משפחה ומשפחה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר, וימי הפורים האלה
 לא יעברו מתוך היהודים, וזכרם לא יסוף מזרעם. {ס}

כט ותכתב אסתר המלכה בת אביחיל ומרדכי היהודי את כל
 תקוה, לקים את אגרת הפורים הזאת השנית. ל וישלח ספרים אל
 כל היהודים, אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש,
 דברי שלום ואמת. לא לקים את ימי הפרים האלה בזמניהם
 כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה, וכאשר קימו על
 נפשם ועל זרעם, דברי הצמות וזעקותם. לב ומאמר אסתר קים
 דברי הפרים האלה, ונכתב בספר

פרק י

א וַיִּשָּׂם הַמֶּלֶךְ (אחשרש) אֶחְשֹׁרוֹשׁ מִסַּעַל הָאָרֶץ וְאֵי הַיָּם.
ב וְכָל מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרִשְׁתֵּי גְדֻלַּת מְרִדְכִי אֲשֶׁר גָּדְלוֹ
הַמֶּלֶךְ, הֵלֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מִדֵּי וּפָרָס.
ג כִּי מְרִדְכִי הַיְּהוּדִי מִשְׁנָה לַמֶּלֶךְ אֶחְשֹׁרוֹשׁ וְגָדוֹל לַיְּהוּדִים וְרָצוּי
לְרֹב אַחִיו, דִּרְשׁ טוֹב לְעַמּוֹ, וְדַבֵּר שְׁלוֹם לְכָל זָרְעוֹ.

After reading the Book of Esther say:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, (האל) הרב את ריבנו והדן את
דיננו והנזקם את נקמתנו והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו והנפטר
לנו מצרינו. ברוך אתה יי הנפטר לעמו ישראל מכל צריהם האל
המושיע:

שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי
תשועתם היית לנצח ותקותם בכל דור ודור
להודיע שכל קוויך לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך
ארור המן אשר בקש לאבדי
ברוך מרדכי היהודי
ארורה דרש אשת מפחיד
ברוכה אסתר בעדי
וגם חרבונה זכור לטוב